

[Finansministeren.]

efter ret summariske regler. Systemet har imidlertid medført en tendens til restskat ved længere varende ledighed. For at undgå dette foreslås nu indført en særlig form for slutopgørelse, hvor der indgår arbejdsløshedsunderstøttelse i indkomsten. Når den del af slutskatten, der vedrører arbejdsløshedsunderstøttelsen, er større end den foreløbige skat af understøttelsen, skal den skattepligtige ikke betale forskelsbeløbet. Herved undgås restskat i forbindelse med beskættning af selve understøttelsen.

Under hensyn til, at et selskabs udbytte af egne aktier eller andele ikke skal medregnes til den skattepligtige indkomst, foreslås det, at der ikke skal beregnes udbytte-skat af et selskabs udbytte af dets egne aktier eller andele.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale det fremsatte lovforslag til velvillig og hurtig behandling i det høje ting.

Socialministeren (Eva Gredal): Herved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om erstatning til besættelsestidens ofre. (Om udvidet adgang til ydelser ved dødsfald).

Forslaget bygger delvis på de ønsker, som en række foreninger og organisationer, der er opstået af den danske modstandsbevægelse, er fremkommet med. Disse ønsker har været drøftet med repræsentanter for fange- og modstandsorganisationerne, og på baggrund heraf finder regeringen, at der bør foretages sådanne ændringer i erstatningsloven, at også andre end efterladte ægtefæller kan opnå erstatning efter den lempeligere bevisregel i lovens § 1 a, stk. 3, at der under alle omstændigheder gives en minimumserstatning til efterladte ægtefæller, der har pension fra staten eller kommune m.v., at adgangen til hædersgaver udvides for enker, og at der foretages pristalsregulering af begravelseshjælpen.

Som bekendt blev der i 1969 ved erstatningslovens § 1 a gennemført den regel, at personer, der var særlig hårdt belastet under besættelsen, og disses efterladte ægtefæller kan få erstatning, medmindre det er åbenbart, at der ikke kan være sammenhæng mellem lidelsen eller dødsfaldet og tilskadekomnes forhold under besættelsen.

Regeringen finder det rimeligt, at denne

lempelige bevisregel også kommer til at gælde for andre end efterladte ægtefæller. Forslaget vil først og fremmest få betydning for børn, som endnu ikke er fyldt 18 år; men også andre nærstående, som afdøde forsørgede, eller til hvis forsørgelse han ydede væsentligt bidrag i de sidste 5 år før dødsfaldet, vil være omfattet af forslaget.

De gældende regler i erstatningsloven om et fradrag i erstatningen for den del af pensionen fra staten, en kommune m.v., der er tilvejebragt for offentlige midler, hviler på det synspunkt, at der ikke bør ydes fuld erstatning ved 2 ydelser fra det offentlige.

For så vidt angår erstatningsberettigede pensionister, blev disse regler ændret ved en lovændring i 1966, således at erstatninger for invaliditeter på højst 25 pct. ydes uden fradrag og de større erstatninger ikke kan reduceres mere, end at de skadelidte altid bevarer en erstatning svarende til en invaliditet på 25 pct. Disse regler om en minimumserstatning vedrører dog kun den tilskadekomne, medens der ikke er sikret den efterladte ægtefælle nogen minimumserstatning.

I overensstemmelse med fange- og modstandsorganisationerne finder regeringen det rigtigt at ændre erstatningsloven på dette punkt. Forholdet er nemlig det, at erstatningslovens gældende regel har medført ulige resultater for de efterladte ægtefæller, alt efter hvilken lov pensionen er oppebåret i henhold til, bl. a. fordi værdien af den del af en tjenestemandspension, der er tilvejebragt af offentlige midler, har skiftet med skiftende tjenestemandsløve.

Det foreslås derfor, at erstatningen til en efterladt ægtefælle ikke skal kunne ansættes lavere end svarende til 15 pct. af afdødes årsløn. Dette modsvarer den minimumserstatning efter en invaliditetsgrad på 25 pct., der er sikret den tilskadekomne.

Endvidere stilles der forslag om, at enker skal kunne oppebære hædersgaven efter deres afdøde ægtefælle, blot ægteskabet har varet i 5 år.

Efter den gældende bestemmelse er en enke kun berettiget til hædersgaven, hvis ægteskabet er indgået før tidspunktet for skadens eller sygdommens indtræden.

Ved lovens ikrafttræden i 1945 var man ikke i stand til at forudse, at krigens fysiske og psykiske belastning kunne medføre en